

Dániel könyve – Százötvennegyedik rész

Dániel utolsó látomásának megértése: Baltazár jelentősége és a prófécia feltárása

Jeff Pippenger
2024-03-23

Dániel utolsó látomása az utolsó három fejezetből áll. E fejezetek közül az első, miként az utolsó is, Dániel tapasztalatát azonosítja, a középső fejezet pedig azt a prófétai történelmet tárja fel, amely az északi király hamisítványának végső felemelkedésével és bukásával foglalkozik. Az első fejezet olyan, mint az utolsó, a középső fejezet pedig az északi király hamisítványának lázadását ábrázolja. Dániel utolsó látomása, a Hiddekel folyó látomása magán viseli az Alfa és az Ómega kézjegyét, aki az Igazság. Amint hozzákezdünk Dániel utolsó látomásának tárgyalásához, az első verssel kezdjük.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akinek neve Baltazár volt; és a dolog igaz volt, de a rendelt idő hosszú volt; ő pedig megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Dániel 10:1.

Több igazság is foglaltatik ebben a versben. Az első Dániel „Baltazár” neve.

Akiknek az udvarmesterek fejedelme neveket adott; mert Dánielnek a Baltazár nevet adta; Hananjának a Sidrákét; Misáelnek a Misákét; Azarjának pedig az Abednegóét. Dániel 1:7.

Dániel az első fejezetben kapta a „Beltsazar” nevet, és egészen addig többé nem azonosítják „Beltsazarként”, mígnem utolsó látomásának bevezetése elhangzik. Beltsazar tehát az ő neve első és utolsó bizonyágtételében. A név megváltoztatása a próféciaiban Isten és népe közötti szövetségi kapcsolat jelképe. Amikor az Úr szövetségre lépett Ábrámmal és Sáraival, nevüket Ábrahámra és Sárára változtatta. Jákób nevét Izráelre változtatta, és megígéri, hogy az utolsó napokban élő szövetséges népének új nevet ad.

Sionért nem hallgatok, és Jeruzsálemért nem nyugszom, mígnem igazsága felragyog, mint a fényesség, és szabadulása, mint az égő fáklya. És a népek meglátják igazságodat, és minden király dicsőségedet; és új néven neveznek téged, amelyet az Úr szája nevez meg. Ézsaiás 61:1, 2.

A filadelfiaiaknak, akik az utolsó napok száznegyvennégyezerét alkotják, ezt az ígéretet is teszi.

Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan többé ki nem megy; és felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől; és felírom rá az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:12, 13.

A próféták Isten utolsó napokban népét szemléltetik, és Ábrámmal, Sárával és Izraellel ellentétben Beltsazar nevének pontos jelentése ismeretlen. Az a név, amelyet Isten az Ő utolsó napokban népének ad, hogy szövetségi kapcsolatát jelképezze, ismeretlen név mindaddig, amíg

nekik nem adja azt a nevet. Beltesazár neve Dánielt mint Isten utolsó napokbeli filadelfiai szövetséges népét azonosítja, de a tényleges név el van rejtve a megpecsételésig, mert a név az ő homlokukra van írva, ugyanoda, ahová a pecsét is van írva.

És látám, és ímé, egy Bárány áll vala a Sion hegyén, és övele száznegyvennégyezer, akiknek homlokára az ő Atyjának neve vala felírva. Jelenések 14:1.

Dánielt az első fejezetben és azután a tizedik fejezetben Béltsaccárnak nevezik, ily módon önmagát az első angyal mozgalmának és a harmadik angyal mozgalmának jelképeként azonosítva; mert az első fejezet az első angyal üzenetét képviseli, amint azt korábbi cikkekben már részletesen azonosítottuk. A tizedik fejezet tehát a harmadik angyal mozgalmát és az utolsó napok szövetséges népét ábrázolja. Az igevers ezután Béltsaccárt azok jelképének azonosítja, akik megértik az ismeret növekedését, amely az 1989-ben kezdődött reformmozgalomban lett felnyitva. Ezt az a hangsúly szemlélteti, amely arra helyeződik, amit Dániel (Béltsaccár) tudott.

Dánielről azt olvassuk, hogy ismerte a „dolgot”, amely „kijelentetett Dánielnek”; „és igaz volt a dolog, de a rendelt idő hosszú vala; és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől.” Dániel megértette a „dolgot”, és a „látomást” is. A héber „dabar” szó e versben „dolog”-nak van fordítva, és jelentése: „szó”. Prófétaik értelemben a „szó” egyaránt jelképezi a „hét idő” látomását, és Krisztust is, aki az Ige. Mind a „hét idő”, mind Krisztus az a Kőszikla, amelyet az építők megvetettek; és Dániel olyan népet jelképez, amely a Szó jelképrendszerének mindkét elemét megérti.

Dániel könyve kilencedik fejezetének huszonharmadik versében találjuk az egyik legfontosabb verset, amely kapcsolatban áll a kétezer-háromszáz évre és a kétezer-ötszázhusz évre vonatkozó időprófeciákkal, amelyeket Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében feltett kérdés, valamint a tizennegyedik versben adott válasz jelenít meg. A kérdés így hangzik: „Meddig tart a »chazon« látomás, amely azonosítja a szentélynek és a seregnek a pogányság, majd később a pápaság által véghezvitt tiprását?” A tiprás kétezer-ötszázhusz évig tartott, Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hétszeres” prófeciája beteljesedéseként.

A tizenharmadik vers kérdésére ez volt a válasz: kétezer-háromszáz évig; azután a megtaposott szentély megtisztítottatik, és a kétezer-háromszáz évről szóló „mareh” látomás összekapcsolja a két idői prófeciát, továbbá Dániel kilencedik fejezetének huszonharmadik versében Gábiel Dánielt annak megértésére vezeti, hogy mi a két látomás közötti kapcsolat.

Könyörgéseid kezdetén elhangzott a szózat, és én azért jöttem, hogy tudtadra adjam; mert igen kedvelt vagy. Azért értsd meg a dolgot, és figyelj a látomásra. Dániel 9:23.

A „megérteni”, illetve „megfontolni” igével fordított szó az igében a héber „biyn”, és jelentése: „gondolatban elkülöníteni”. Gábiel arról tájékoztatja Dánielt, hogy gondolatban tegyen különbséget „a dolog” és „a látomás” között. Az igében szereplő „látomás” a héber „mareh” szó, és ez a kétezer-háromszáz év látomása, amely 1844. október 22-én zárult le. A „dolog”-nak fordított héber szó ugyanaz a szó, amely a tizedik fejezet első versében „dolog”-ként szerepel. Ez a héber „dabar” szó, és az a kétezer-ötszázhusz év látomását jelképezi, amely szintén 1844. október

22-én zárult le.

A tizedik fejezet első versében Isten utolsó napokbeli szövetséges népét Beltsazar jelképezi, és ők megértették a tudás növekedését, amely a vég idején, 1989-ben érkezett el, s amely lehetővé tette számukra, hogy megértsék a két látomás közötti kapcsolatot, amit az első angyal mozgalmának milleritái csak részben értettek meg. Az versben a „dolog”-ként ábrázolt látomás a két prófécia közül a hosszabbikként azonosítatik, mert a versben a „dologra” való két utalás között Dániel megjelöli, hogy a „dolognak” (dabar) rendelt idő „hosszú” volt, a látomáshoz (mareh) viszonyítva.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentés adatott Dánielnek, akit Baltazárnak neveztek; és a kijelentés igaz volt, de a megszabott idő hosszú vala; ő pedig megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Dániel 10:1.

Az a finom igazság, hogy a „hét idő” a leghosszabb időprófécia, amelyet a milleriták hirdettek, a laodiceai adventizmus részéről tagadtatik, egy olyan igeszakasz alapján, amelyet a maguk vesztére elcsúrnak-csavarnak. Mivel az 1863-as lázadásban elvetették a „hét időt”, nem látják a két prófécia közötti kapcsolatot, és a következő szakaszt csak a kétezer-háromszáz év azonosítójaként képesek, vagy hajlandók, látni.

„Azoknak a tanítványoknak a tapasztalata, akik Krisztus első adventjekor hirdették „az ország evangéliumát”, párhuzamban állt azok tapasztalatával, akik második adventjének üzenetét hirdették. Amint a tanítványok ezzel az igehirdetéssel indultak el: „Betelt az idő, és elközelített az Isten országa”, úgy Miller és társai is azt hirdették, hogy a Bibliában feltáruló leghosszabb és egyben utolsó prófétai időszak hamarosan lejár, az ítélet közel van, és az örökkévaló ország bevezetése küszöbön áll. A tanítványok időre vonatkozó prédikálása a Dániel 9-ben található hetven héten alapult. A Miller és társai által adott üzenet a Dániel 8:14-ben szereplő 2300 nap végére mutatott, amelynek a hetven hét egy részét képezi. Mindkettőjük prédikálása ugyanannak a nagy prófétai időszaknak egy-egy eltérő szakasza beteljesedésén alapult.” The Great Controversy, 351.

Ne tévesszük szem elől ennek az utolsó szakasznak a benne rejlő logikáját. A laodiceai adventizmus nem tanítja a világnak, hogy a milleriták úgy vélték volna, hogy a megtisztítandó szentély a mennyei szentély, mert ők maguk, valamint mindazok, akik hajlandók megvizsgálni a történelmi feljegyzéseket, tudják, hogy a milleriták hitük szerint a megtisztítandó szentély a föld volt. Az a szakasz, amelyet a laodiceai adventizmus a maga vesztére kiforgat, ez: „így Miller és társai hirdették, hogy a Bibliában bemutatott leghosszabb és utolsó prófétai időszak éppen a lejáratához közeledik”, amelyről ők makacsul állítják, hogy Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében szereplő kétezer-háromszáz esztendő.

Az adventizmus saját történeti könyvei megállapítják, hogy a háromszáz millerita prédikátor MIND az 1843-as úttörői táblázatot használta előadásaiban, és ez a táblázaton, valamint a történeti bizonyágtétel további részében is kristálytisztán látható: a „hét idő” (kétezer-ötszázhusz év) volt az a prófécia, amelyet ők a „leghosszabb és utolsó prófétai időszakként” azonosítottak, amely „éppen lejáróban volt”. 1863-as lázadásuk miatt, amikor elvetették a „hét idő” alapkövét, most vakon azt állítják, hogy White testvérnő A nagy küzdelem egyik szakaszában átírja a már

megállapított történelmet.

Dániel tizedik fejezetének első versében Baltazár Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, és ők megértik Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik versében foglalt kérdést és választ, amelyet White testvérnő az adventhit alapjának és központi oszlopának nevez. Az az ábrázolás, amelyet Dániel e versben megjelenít, különbséget tesz Isten utolsó napokbeli szövetséges népe és a laodíceai adventizmus között, mert ők azok, akik megértik az ismeret növekedését 1989-ben.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akinek neve Baltazár volt; és a dolog igaz volt, de a megszabott idő hosszú: és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Dániel 10:1.

Az első vers a Hiddekel folyónál adott látomás kezdete, amely a tizenkettedik fejezetben ér véget. Ott találjuk Dániel könyvének felnyitását a vég idején, ezért annak ábrázolása, hogy Dániel megérti mind a „dolgot”, mind a „látomást”, összekapcsolódik azokkal, akik értenek, és akiket „bölcsek”-ként azonosítanak, szembeállítva azokkal, akik nem értenek, és akiket „gonoszok”-ként azonosítanak. A tizenkettedik fejezet tizedik versében e két csoport közötti különbségtétel kerül ábrázolásra.

Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem ért, de az értelmesek érteni fognak. Dániel 12:10.

A „bölcsek” értenek, a gonoszok pedig nem értenek; és az „értenek”-nek fordított szó ugyanaz a szó, amelyet a kilencedik fejezet huszonharmadik versében azonosítottunk. Ez a héber „biyn” szó, amelynek jelentése: értelemben elkülöníteni. A gonoszok nem értik a tudás növekedését, mert nem hajlandók megtenni a két látomás értelmi elkülönítését, amelyek azok az igazságok, amelyek megértőjeként Baltazárt az első vers azonosítja, amikor Baltazárként van megnevezve Dániel helyett. Az első versben Isten utolsó napokban élő szövetséges népeként van azonosítva, és azokként van azonosítva, akik értik a két látomást, amelyek között Isten népének értelemben különbséget kell tennie. Jézus egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti, és a tizenkettedik fejezetben a bölcsek azok, akik értik a kétezer-háromszáz évre szóló próféciaát, valamint annak közvetlen kapcsolatát „a leghosszabb és utolsó” időpróféciaával, amely a kétezer-ötszázhusz év.

Dániel utolsó látomásának tanulmányozását a következő cikkben folytatjuk.

Népem elvész ismeret híján; mivel te megvetted az ismeretet, én is megvetlek téged, hogy ne légy papom; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről. Hóseás 4:6.

Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat mutassatok be, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Ezért van megírva az Írásban is: Íme, Sionban leteszek egy kiválasztott, drága szegletkövet; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. Nektek tehát, akik hisztek, drága ő; az engedetleneknek pedig: az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé, és megütközés kövévé és

botránkozás sziklájává azoknak, akik beleütköznek az igébe, mivel engedetlenek; erre is rendeltettek. Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok; hogy hirdessétek annak hatalmas cselekedeteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek. 1 Péter 2:5–10.

És tartsátok úgy, hogy a mi Urunk hosszútűrése üdvösség; amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is a néki adott bölcsesség szerint írt nektek; mint ahogyan minden levelében is, amikor ezekről szól; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amelyeket a tanulatlanok és állhatatlanok kiforgatnak, miként a többi írásokat is, a maguk vesztére. Ti azért, szerettem, mivel ezeket előre tudjátok, őrizkedjete, hogy a gonoszok tévelygése által elragadtatva ti is ki ne essetek a saját szilárdságotokból. 2 Péter 3:15–17.

Ezekre emlékeztessd őket, és az Úr előtt intsd őket, hogy ne szóharcokat folytassanak, mert azok semmi haszonra nincsenek, hanem a hallgatók romlására vannak. Igyekezzél, hogy Isten előtt kipróbálnak bizonyulj, mint olyan munkás, akinek nincs miért szégyenkeznie, aki helyesen hasogatja az igazság igéjét. A szentségtelen és hiábavaló fecsegéseket pedig kerüld, mert azok egyre nagyobb istentelenségre vezetnek. 2 Timóteus 2:14–16.